

stemmelserne i busloven og godskørselsloven, idet der dog er foretaget en oprensning af en række særlige områder inden for hyrekørselsvirksomhed m.v., hvor der kan fastsættes nærmere regler.

Bestemmelsen i nr. 1 er medtaget, således at lovforslaget er forberedt på eventuelt kommende EU retsfor skrifter vedrørende erhvervsmæssig personbefordring med motorkøretøjer omfattet af loven. Der henvises til de almindelige bemærkninger herom.

Efter nr. 2 kan ministeren fastsætte regler om undtagelse fra kravet om tilladelse, herunder afgrænsningen mellem erhvervsmæssig og ikke-erhvervsmæssig personbefordring. Der er i forarbejderne (lovbemærkningerne) til den eksisterende lov anført følgende vedrørende den nævnte afgrænsning:

»Ved afgrænsningen har man valgt at referere til begrebet erhvervsmæssig personbefordring. Dette har hidtil (d.v.s. før 1978-loven) været anvendt i færdselslovgivningen til fastsættelse af, hvilke særlige krav der af færdselssikkerhedsmæssige hensyn skal stilles til køretøjets udstyr og føreren. Der har f.eks. været stillet krav om særligt udstyr, periodisk syn og særligt førerbevis. Det har imidlertid været vanskeligt at foretage en tilfredsstillende afgrænsning af erhvervsmæssig personbefordring ud fra færdselssikkerhedsmæssige hensyn. Der er derfor enighed mellem justitsministeriet og ministeriet for offentlige arbejder om, at begrebets betydning bør fastlægges ud fra trafikpolitiske hensyn, og justitsministeriet vil fremover foretage tilsvarende fortolkning af begrebet, hvor dette anvendes i færdselslovgivningen.

I det samtidig forelagte forslag til lov om buskørsel er afgrænsningen af den kørsel, der skal kunne udføres uden tilladelse, fordi den ikke kan anses for at være erhvervsmæssig, ligeledes foretaget ud fra trafikpolitiske hensyn. Disse hensyn fører dog ikke til, at der skal gælde samme afgrænsning på hyresom på buskørselsområdet, jfr. i øvrigt bemærkningerne til § 1 i forslaget til lov om buskørsel (1978-loven).

Efter såvel dette lovforslag som forslaget til lov om buskørsel falder vederlagsfri kørsel, hvor der udelukkende befordres personer, der har en nærmere tilknytning til den, der er registreret som ejer af køretøjet, uden for begrebet erhvervsmæssig personbefordring, når kørslen udføres som led i anden virksomhed af ejeren selv eller af en hos denne ansat chauffør. Som eksempel herpå kan nævnes en fabriks- eller forretningsvirksomheds kørsel med personale og en institutions (f.eks. en skoles eller et ungdomshjems) befordring af institutionens elever. Endvidere kan nævnes politiets og kriminalforsorgens

kørsel med anholdte samt brandvæsenets kørsel med mandskab.

I modsætning til, hvad der gælder efter lovforslaget til lov om buskørsel, anses efter dette lovforslag en erhvervsvirksomheds kørsel med kunder også for at falde uden for erhvervsmæssig personbefordring. Der stilles altså på hyrekørselsområdet ikke samme krav til tilknytningsforholdet mellem køretøjet og passagererne som på buskørselsområdet. For at kundekørsel skal kunne udføres frit, kræves det ligesom ovenfor, at den skal udføres vederlagsfrit med et virksomheden tilhørende køretøj og med virksomhedens egen chauffør.

Den, der er registreret som bruger, kan – såfremt brugsretten hidrører fra et normalt leasingforhold, det vil sige, at leasing er et normalt led i leasers erhverv – ligestilles med køretøjets ejer.»

Der er i overensstemmelse hermed fastsat nærmere retningslinjer vedrørende afgrænsningen af den ikke-erhvervsmæssige over for den erhvervsmæssige personbefordring (såvel hyrekørsel som buskørsel). I henhold til disse anses kørslen for ikke-erhvervsmæssig, såfremt

- 1) kørslen udføres vederlagsfrit,
- 2) af den registrerede ejer eller bruger af motorkøretøjer, eller en ansat hos denne,
- 3) kørslen er led i anden virksomhed, idet der
- 4) udelukkende må befordres personer med en nærmere tilknytning til ejeren eller brugeren.

Ved en ændring den 1. juli 1992 af det nævnte regelsæt blev det tillige muligt (under iagttagelse af betingelserne i øvrigt) at udføre ikke-erhvervsmæssig personbefordring i lejede busser – dog kun inden for Danmarks grænser. (Egentlig privatkørsel (d.v.s. kørsel med den nærmeste familie) i lejede køretøjer indrettet til befordring af højst 9 personer, føreren medregnet, kan som hidtil udføres i såvel Danmark som udlandet).

Det er ikke umiddelbart hensigten at ændre den eksisterende afgrænsning mellem den ikke-erhvervsmæssige personbefordring og den af lovforslaget omfattede personbefordring, men bestemmelsen giver ministeren mulighed for at foretage ændringer i afgrænsningen, såfremt dette findes hensigtsmæssigt.

For så vidt angår den foreslåede bestemmelses første led vedrørende adgangen til at fastsætte regler om undtagelse fra tilladelseskravet, henvises der til bemærkningerne til forslaget til lov om ændring af busloven (lov nr. 364 af 6. juni 1990), hvoraf fremgår, at ministeren kan fastsætte, at »visse særlige former for erhvervsmæssig personbefordring undtages fra kravet om tilladelse, idet afgørelsen vil bero på en